

1 skyrius

OFELIJA

Tą savaitę, kai nužudė mano tėvą, pažadėjau jam, kad niekada nekelsiu kojos į Sorousongo universitetą.

Daviau jam daugybę pažadų – nuo nuobodžių ir paprastų iki abstrakčių ir emocingų. Kad nepaliksiu įjungtos šviesos miegamajame, kad sieksiu visų savo svajonių. Kad per ilgai nesiprausiu po dušu ir visada mylėsiu save.

Vis dėlto dabar stoviu čia, o tai reiškia, kad pagaliau jį paleidau, – paskutinė domino kaladėlė ilgoje virtinėje nukrito.

Universiteto vartai spokso į mane, kaltos geležies raizginiai išsiraito į piktdžiugišką šypsnį, tarsi mesdami man iššūkį žengti dar vieną žingsnį. Virš galvos praskrenda žuvėdros, į toli nusinešdamos gedulingus klyksmus. Išmintingi paukščiai – žino, kad slėnyje priešais mane stūksančią pilį geriau palikti užnugaryje.

Žvelgiant į virš tvenkinio kairėje tvyrantį tirštą rūką ir apniukusiame danguje besistengiančią pakilti saulę, per mano nugarą perbėga šiurpas. Nepaisant ūkanos, gebu įžiūrėti po universiteto herbu iškaltą užrašą.

Scientia potentia est. Mokslas yra galia.

Prunkšteliu. Garai iš mano burnos pasklinda ore baltu debesėliu. Pritinkantis šūkis universitetui. Bet tik ne Sorousogui. Čia pirmenybė teikiama ne pastangoms išrasti naujus vaistus nuo vėžio ar greitesnius būdus nuskristi į Mėnulį. Visas jų dėmesys sutelktas į šantažą. Į tamsiuose skersgatviuose perduodamus slaptus dokumentus ir požemiuose sudaromus verslo sandorius.

Sorousongas yra vieta, kuri turtingiausius pasaulio jaunuolius paverčia mažais jų korumpuotų tėvų klonais, – ore kone užuodžiu iššvaistyto potencialo dvelksmą.

Sportinis krepšys, į kurį sukišau visą savo pasaulį, numestas ant žemės išleidžia nerimastingą atodūsj, o aš pasitrinu jo rankenų įspaustus įdubimus ant peties. Per švilpiantį vėją ir keistai guodžiantį lietaus teškenimą į medžių lapus girdžiu tolimą per pakeliamąjį tiltą pilies link einančių būsimų studentų šurmulį. Nors jau vėluoju, kai vartai girgždėdami atsiveria tarsi kieno nematomos rankos valdomi, negaliu prisiversti pro juos žengti.

Suvokiu slegiančią tiesą. Aš nenoriu čia būti.

Tik nėra kito pasirinkimo.

Neturėjau tokios prabangos – rinktis. Niekada nestovėjau kryžkelėje svarstydamą, kuriuo keliu pasukti. Pats gyvenimas atvedė mane prie šių puošnių juodų vartų. Dabar tik nuo manęs priklauso, ar pro juos žengsiu.

Manyje gyvena dvi merginos: viena laikosi įsikibusi paskutinio vilties šiaudo, o kita svajoja sudeginti pasaulį. Dabar viena tempia mane atgal, kita stumia pirmyn.

Bet mano kojos nejudą iš vietos.

Šaižus automobilio signalas ištraukia mane iš vidinio dialogo, o per nelygų kelią priešais matau nusidriekiant ilgą mano šešėlį. Atsigręžusi lietuje matau manęs link artėjančius du akinamai ryškius žibintus. Apimta panikos sustingstu vietoje ir užsimerkiu pasiruošusi smūgiui.

Tačiau jo nepajuntu – girdžiu tik cypiančius stabdžius ir švelnų šalto metalo bučinį į mano šlaunis. Pramerkusi vieną akį, žvilgsniu susitinku su... angelu? Man lenkiasi sidabru apsisiautusi moteris!

*Ekstazės dvasia.*¹

Figūrėlė trapi, kone maldaujanti atleidimo – priešingai nei likusi klasikinio „Rolls-Royce Phantom“ dalis, kuriai trūko vos colio, kad sutraiškytų mane į purviną kelią po ratais. Priekinių žibintų apšviestas lietus slepia vairuotoją, bet iš praviro lango sklindantis gilus, įniršęs balsas priverčia mane pašiorpti iš siaubo.

– Ką, po velnių, čia darai? Tau galvoj negerai? *Nori*, kad tave užmuštų?

Noriu? Gal ir taip. Neneigsiu, kad pastaruoju metu vis dažniau atsainiai nesidairydama kertu geležinkelio bėgius ir bandau šakute iš skrudintuvo iškrapštyti skrebučius.

– Ką aš darau? Ką *pats* darai, tokiu greičiu lėkdamas siauru keliuku per rūką? – šūkteliu, traukdama nuo pažliugusio kelio savo permirkusį kūną ir krepšius.

Juodas „Phantom“ lėtai pavažiuoja į priekį, kol šoniniai veidrodėliai atsiduria vienoje linijoje su mano tirtančiu kūnu. Drebančia ranka saugodama akis nuo lietaus, pasilenkusi bandau įžiūrėti vairuotoją.

Vos jį pamačiusi pajuntu, kaip susitraukia skrandis, – tarsi kažkur toli sumirksėtų įspėjamasis signalas.

Prie vairo sėdinčio jauno vyro išvaizda mano spurdančios širdies nė kiek nenuramina. Atrodo, lyg šįryt būtų ištrauktas tiesiai iš Volstrito posėdžių salės. Kone užuodžiu nepriekaištingai gaivų, kaip ir šios dienos oras, marškinių kvapą, o ryški žandikaulio linija primena aštrius peilio ašmenis. Jis ramiai renka žinutę telefone, tarsi ką tik nieko nebuvo nutikę.

Tačiau patyrinėjusi atidžiau matau, kad investicijų bankininko įvaizdis, kurį jam ką tik pripaišiau, ima bliūkšti. Iš po užraitytų marškinių rankovių veržiasi juodo rašalo raštai. Ant tvirtų dilbių raizgosi vijokliai ir gėlės, ratus suka varnai, paukščio sparnas kyšo ir pro prasegtą marškinių apykaklę. Ant kaktos banguotomis sruogomis užkrintę suveltai tamsūs plaukai. Jis atrodo nedaug vyresnis už mane.

Sprandu nubėga šiurpas, akimirką sustingstu, sutikusi dvi įdėmias kiaurai veriančias akis, kuriose susierzinimas pamažu virsta smalsumu, kai jis pagaliau liaujasi maigyti

telefoną, sviedžia jį į daiktadėžę tarp sėdynių ir žvilgsniu tyrinėja mano apgailėtina išvaizdą.

Kurį laiką abu tylime. Jis kiek palinksta į priekį, kad geriau į mane įsižiūrėtų. Lietui pliaupiant žibintų šviesoje atrodo kaip ne iš šios žemės.

Kažkas giliai krūtinėje šaukia – *bék!*

Jis nukreipia žvilgsnį į niūrų kelią priešais, paskui vėl į mane. Smalsumą jo akyse pakeičia nenuspėjama emocija, kuri priverčia mane nevalingai žengtelėti atgal.

– Verčiau mirsi, nei lipsi vidun? – klausia ir puse lūpų nusišypso. Sodrų jo balso baritonas man kelia nerimą; neatitinka jo auros ir pikto žvilgsnio. Iš akcento negaliu atspėti, iš kur jis.

Nubraukiu prie lūpų prilipusią plaukų sruogą ir įtariai pašnairuoju.

– Panašiai.

Jis dviem pirštais perjungia atbulinę pavarą.

– Pavažiuosiu atgal, kad įsibėgėčiau. Atrodys kaip nelaimingas atsitikimas. Šiandien būsi trečia mano auka.

Nusišypsočiau, jei veidas nebūtų sustingęs nuo geliančio vėjo.

– Nuostabu. Nepamiršk manęs dar ir nuo tilto numesti, kai baigsi.

– Būtinai. Girdėjau, žuvys išalko. – Nepriekaištingai išlyginti marškiniai įsitempia ant plačios krūtinės, kai jis pasilenkia atidaryti keleivio durelių. Jam nerūpestingai pasidėjus ranką ant praviro vairuotojo pusės lango, pro mano akis nepraslysta riešą puošiantis „Patek Philippe“ laikrodis.

– Lipk.

Pelkių ir lietaus skalaujamo miško kvapą persmelkia odos ir dūmų dvelksmas.

Kiekvienas šio vaikinio judesys rėkte rėkia apie *senus pinigus*. Prisiekiu mamai ir tėčiui būtent nuo tokių tipų laikytis kuo toliau. Kūną persmelkia iš pasąmonės gelmių išnirusio sielvarto banga, bet per petį permesto krepšio smūgis nugaron sugrąžina man blaivų protą, kuris paliepia į automobilį nelipti ir likusią kelio atkarpą įveikti pėsčiomis.

Tačiau žalių akių žvilgsnis ir arogantiška šypsena netrunka mane pasivyti, nekantrūs pirštai barbena į automobilio dureles.

– Kas yra, žuvų maiste? Išsigandai mano vairavimo?

Batai slysteli purve, kai pasisuku į jį.

– Paaškind man priežastį, dėl kurios taip desperatiškai bandai įsisodinti nekaltą merginą į savo automobilį vidury miško?

– Nekaltą merginą, – pakartoja jis, tarytum ragaudamas žodžius. Leidžia jiems pakibti tarp mūsų ir sunkiai tvyroti ore, laukdamas, kol palūšiu neatlaikiusi savo mažo balto melo svorio. Tyliai nusikeikusi atsisveikindama pamoju ranka, tačiau variklis užriaumoja, o automobilis trūkčiodamas šokteli pirmyn ir vėl sustoja. Kelias atgal užtvertas ir man nieko kito nelieka, kaip baugiai žvalgytis takelio, kuriuo galėčiau sprukti į mišką.

Didingajame miške slepiasi baisūs dalykai, Ofelija. Niekada ten neik.

Baisūs dalykai slepiasi ir prabangiuose automobiliuose, mama. Bet dabar tavęs čia nėra ir manęs neapsaugosi.

Atsukusi nugarą nepažįstamajam, apeinu automobilio kapotą, mintyse niurzgėdama ant kiekvieno man skersai kelio stojusio akmenėlio, balos ir šakelės. Išgirdusi atveriamų durelių garsą pajuntu, kaip širdis nusirita į kulnus. Žvilgteliu per petį ir kūną užlieja panikos banga. Nusprendęs atsiskleisti visu savo milžinišku pavidalu, mano naujasis bičiulis panteros grakštumu išsliugia iš automobilio.

Reikėjo rinktis mišką.

Daugiau nei šešių pėdų ūgio kūnas puikiai ištreniruotais raumenimis artėja link manęs – kiekvienas judesys sklandus, tikslus ir apskaičiuotas, – instinktyviai pirštais sugniaužiu kišenėje slepiamą peiliuką. Du juodi batai sustoja nosis į nosį su manaisiais, pajuntu, kaip mano ausį sukutena jo karštas alsavimas.

– Paklausiu tik iš smalsumo, į kurią vietą man durtum?

Stengiuosi išlaikyti tvirtą balsą, bet mano širdis pašėlusiai daužosi. Neklausiu, iš kur jis žino apie peilį. Per daug jau panašus į žmogų, kuriam nusilenktų net pats likimas.

– Veikiausiai į gerklę. Regis, tai būtų vienintelis būdas priversti tave užsičiaupti.

Jo juokas, malonus ir tirštas kaip medus, akimirką sušildo pašiurpusią mano odą. Nespėju sureaguoti, kai jis keturiais pirštais čiumpa krepšio rankeną ir bemat švysteli mano mantą ant galinės automobilio sėdynės. Sugniaužiu kumščius kišenėse.

– Atiduok krepšį.

– Lipk.

– Aš eisiu pėsčia.

Stengdamasis nesusijuokti, jis prikanda apatinę lūpą, o mano pilve suspurda drugeliai. Prisiekiu, ten, kur augau, taip atrodančių vyrų nėra.

– Ir kuo tada būsiu aš? Liukso klasės bagažo pervežėju?

– Būsi vagis.

– Verčiau jau pagrobėjas, – atšauna jis, mostelėdamas ranka į keleivio dureles.

Pradedu žingsniuoti pilies link, bet staiga susizgribusi stabteliu. Krepšyje liko mano telefonas. Pro tamsintą automobilio langą matau ant krepšio užtrauktuko prikabinatą tabaluojantį tėčio dovanotą raktų pakabutį ir suprantu, kad šią kovą pralaimėjau. Verčiau prarasiu savo išdidumą nei tą mažą man likusią jo dalelę.

Mesteliu jam porą epitetų, pakankamai garsiai, kad girdėtų, ir įsliugusi į automobilį įsitaisau ant priekinės sėdynės, leisdama šlapiems plaukams laisvai varvėti ant kreminės spalvos odos apmušalų. Suraukusi nosį nužvelgiu savo purvu aplipusius batus ir demonstratyviai patrinu į šviesų kilimėlį po kojomis.

Jis įsitaiso ant sėdynės šalia manęs ir nustebeęs kilstelė antakį.

– Kas toliau? Prispjaudysi į daiktadėžę?

Įbedu į jį žvilgsnį.

– Ne, prišiksiu ant prietaisų skydelio.

Jis vėl juokiasi – šį kartą garsiau ir pavojingai patraukliai. Spusteli kelis mygtukus ir oda po mano šlaunimis ima šilti, o iš kolonėlių pasklinda tylūs pianino garsai. Malonu,

bet neleidžiu sau atsipalaiduoti. Kaži kas jame man primena įtemptą gumą, kuri bet kada gali nutrūkti.

– Man atrodo, turėtų būti kažkoks tarpinis sprendimas, žuvų maiste. Prišikti ant prietaisų skydelio – gan ekstremalu, galėtum bent jau...

– Pričiurkšti į puodelių laikiklį? – Jis dar nepajudėjo iš vietos. Klaida. Laikraščiai mane nupieš ne pačiomis gražiausiomis spalvomis. *Mergina pasitiko mirtį atokiame Škotijos slėnyje neapdairiai įlipusi į nepažįstamo vyro vairuojamą automobilį.*

Jis pritariamai kilsteli pirštą, o kita ranka įjungia pirmą pavarą.

– Būtent. Šiais laikais žmonės iškart puola į kraštutinumus.

Automobiliui vis dar stovint vietoje, jis vėl žvilgteli į mane, akimis nuskenuoja netvarkingus mano drabužius ir nudrengtą krepšį.

– Tu gal į atranką Oliverio Tvisto vaidmeniui varai?

– Atsiknisk. – Nužvelgiu absurdiškai puošnius jo apdarus. Trūksta tik cilindro ir lazdelės. – O tu turbūt būsi Miklusis Klasčius?

Akies krašteliu matau jo klastingą šypseną.

– Gudrus ir žavus?

– Ne, tik erzinantis. – Tiesiu ranką prie durelių rankenos, norėdama išlipti, bet jis iškelia abi rankas į viršų tarsi pasiduodamas ir, spustelėjęs greičio pedalą, pradeda lėtai važiuoti. Sakytum, žmogus atsipalaidavęs, bet kažkas jo elgesyje man kelia įtarimų. Tos žalios akys išduoda ne humorą ir ne erzėlį... Jame slypi šis tas gilesnio. Tamsesnio, *alkaneshio*.

Iš dėklo keleivio durelėse kyšo eskizų sąsiuvinis. Pirštai niežti jį pavartyti, bent akimirką pasižvalgyti po jo proto labirintus.

– Nedrįsk.

– Ramiai, neketinu juoktis iš tavo Peliuko Mikio piešinėlių.

Jis prunkšteli, bet nenukreipia žvilgsnio nuo kelio – atsargiai apvažiuoja nuvirtusį rąstą.

– Man labiau prie širdies Pelytė Minė.

– Tai pasakysi, kas ten?

Jo akyse blyksteli bauginantis pasitenkinimas.

– Visų mano ankstesnių aukų portretai.

Na ką gi. Regis, būsiu pati kalta, kad sėdau į automobilį.

– Tas, su kuriomis išsiskyrei, nukirsdinai ir pasmerkei myriop²?

Jis išsišiepia tarytum vilkas, nespinduliuoja nei šilumos, nei paguodos.

– Tada vėl išsiskyriau, o paskui vėl nukirsdinau. Jei pasiseks, galbūt tau pavyks išgyventi.

Tiesiog nuostabu.

Automobilis duobėtu keliuku lėtai įrieda į universiteto teritoriją. Pirmą kartą turiu progą viską gerai apžiūrėti. Pravažiuojame lietaus ašaromis verkiančias chimeras – visų veidai perkreipti neišpasakyto sielvarto. Spygliuota geležinė tvora juosia Didingąjį mišką, tačiau net ji nesulaikytų panorusių į jį įžengti.

Aš to nenoriu.

Per nugarą nuvilnija šiurpas, nes pirmą kartą po septynias valandas trukusios kelionės traukiniu ir dar tris – autobusu, suvokių, kokia vis dėlto atskirta nuo likusio pasaulio yra ši vieta.

Virš mūsų stūkso Sorousongo pilis – į kalno šlaitą įaugusi šimtmečius skaičiuojanti tvirtovė. Storos akmeninės sienos iškyla į bokštelius, išdidžiai laikydamos čerpėmis dengtą stogą, siekiantį nelyg anglimi pieštą niūrią padangę. Nors kraštovaizdis atrodo gerokai nuniokotas gamtos stichijų, pilis virš upės, tvenkinio ir tankaus miško jos papėdėje liko stovėti išdidi ir nepaliesta. Pilkšvas lietus talžo pilkas uolas ir pilkus medžių kamienus. Gali pamanyti, kad šią vietą pagaliau pasiekęs pasaulio kūrėjas pritrūko spalvotų dažų. Net žolė čia – prislopinto pilkai žalio atspalvio.

Širdį suspaudžia slogus jausmas. Iš balos krepšio dugne išsitraukiu telefoną. *Nėra ryšio*. Net jei būtų, neturėčiau kam paskambinti, ir nuo šios minties mane supykina.

Treji metai. Tereikia ištverti trejus metus ir daugiau niekada čia kojos nekelsiu.

Viena didelė ranka jis tingiai laiko suėmęs vairą, kita paplekšnoja sau per šlaunį nutraukdamas nejaukią tylą.

– Nepasakei savo vardo, žuvų maiste.

– Ir tu nepasivarginai prisistatyti.

Jis netikėtai pasuka vairą staigiame posūkyje – netekusi pusiausvyros susiūbuoju ir šlapiu delnu trinkteliu į šaltą lango stiklą. Automobilis rieda link vieno iš dviejų įėjimų į pastatą, virš kurio kabo auksinė lentelė su aiškiai įskaitomu užrašu *Kancleris*, ir mano naujasis bičiulis, kuris, neabejoju, tikrai nėra kancleris, išjungia variklį.

– Aleksas. Mano vardas Aleksas.

Aleksas. Akimirką šmėsteli mintis, kad jį jau pažįstu. Galvoje pasigirsta įspėjamasis signalas, bet jis toks silpnas, kad neverta net stengtis bandant suprasti, ką jis galėtų reikšti. Ne veltui mano pirštai vis dar gniaužia peiliuką kišenėje. Įdomu, kodėl?

Variklio ūžesiui ir šakų traškėjimui po ratais nutilus, mums draugiją palaiko tik švelniai į priekinį automobilio stiklą barbenantis lietus. Jis tingiai įsižiūri į mane, žvilgsnis akimirką sustoja ties mano kiaurai permirkusiais marškinėliais, kuriuos dėviu po striuke. Tada lėtai pakelia galvą ir mūsų akys susitinka. Jis viliojamai nusišypso ir ištiesęs ranką iš daiktadėžės paima metalinę dėžutę. Išima iš jos cigaretę, įsikiša tarp lūpų, įžiebia žiebtuvėlį – liepsnelė ryškiau apšviečia piktdžiugą akyse.

– Galbūt komentaras apie Oliverį Tvistą buvo *šiek tiek* per šiurkštus.

Truktelėjusi sijono kraštą žemyn, čiumpu savo kelioninį krepšį ir drobinį maišelį. Jaučiu, kaip nuo slegiančios įtampos trūkčioja mano kvėpavimas. Po nosimi sumurmėjusi „viso gero“ ir vengdama paskutinį kartą pažvelgti jam į akis, išlipu iš automobilio ir skubiai žingsniuoju pilies vartų link. Nugara kone jaučiu jo kiaurai veriantį žvilgsnį, bet pagundai atsisukti atsispiriu.

Atsigrūdau čia ne tam, kad veltui švaistyčiau laiką flirtuodama su nusikalstamai patraukliais vyrais. Esu čia dėl dviejų priežasčių ir tik dėl jų: baigti vienintelį šiame pasaulyje mane priėmusį universitetą ir išsiaiškinti, kodėl mano tėvai žuvo vos už

mylios nuo vietos, kurioje dabar stoviu.

1 „Ekstazės dvasia“ (angl. *The Spirit of Ecstasy*) vadinama ant „Rolls-Royce“ automobilių kėbulo montuojama sidabrinė figūrėlė – moteris su sparnais, palinkusi į priekį ir atmetusi rankas atgal.

2 „Išsiskyrė, nukirsdino, mirė“ – vaikiška skaičiuotė, apibūdinanti šešias Anglijos karaliaus Henriko VIII žmonas.